

Vader znovu snížil hlas. „V to doufám, veliteli, ve vašem zájmu. Císař už nebude trpět žádné odklady konečného zničení těch povstaleckých psanců. A my teď máme tajnou zprávu,“ do této důvěrné podrobnosti zasvětil jenom Jerjerroda, „že povstalecká flotila shromáždila všechny svoje síly do jediné obrovské armády. Blíží se čas, kdy je budeme moci rozdrtit, bez milosti, jediným úderem.“

Na zlomek vteřiny se zdálo, že se Vaderův dech zrychlil, pak se znovu vrátil do uměřeného rytmu, podobný dutým poryvům větru.

Venku kolem malé chatrče z vepřovic kvílela písečná bouře jako bestie v agónii, která odmítá zemřít. Uvnitř byly ty zvuky ztlumené.

V přístřešku bylo chladněji, tišeji a temněji. Zatímco venku vyla bestie, tady na tomto místě plném stínů a odstínů pracovala postava v dlouhém plášti.

Z rukávů kaftanu se vynořily zlatohnědé ruce držící tajemné nástroje. Postava se přikrčila u země a pracovala. Před ní ležel kotoučovitý nástroj podivného tvaru, z jednoho konce vedly dráty, do plochého povrchu byly vyryty symboly. Napojila dráty k trubkovitému, hladkému držadlu, protáhla jím organicky vypadající konektor, jiným nástrojem ho připevnila na místo. Přešla ke stínu v rohu; stín mu vyšel vstříc.

Tajemný objekt se zkusmo přisunul k postavě v plášti. „Vrrr-dit dvít?“ zeptala se jednotka R2 nesměle, když se blížila, a zastavila se, když se ocitla na stopu před mužem v plášti, který držel v rukou podivné zařízení.

Muž v plášti pokynul droidovi, aby se přiblížil ještě víc. Artoo Detoo zbytek vzdálenosti spěšně překonal a zablikal, a muž pozvedl k jeho zakulacené malé hlavě své ruce.

Duny Tatooinu bičoval jemný písek. Zdálo se, že písek létá ze všech stran najednou, místy vířil jako tajfun nebo se svíjel v ďábelské vichřici či jenom v poklidu povíval, nepředvídatelně a beze smyslu.

Přes poušť se táhla cesta. Její vzhled se neustále měnil, v jednu chvíli ji zakrývaly návěje okrového písku, v příští chvíli byla jako vymetená nebo pokřivená tetelícím se vzduchem. Cesta spíše mizivá nežli sjízdná, ale přesto bylo nutno se po té cestě vydat. Protože to byl jediný způsob, jak se dostat k paláci Jabby Huta.

Jabba byl největší bídák a gangster v galaxii. Měl prsty v pašování, obchodu s otroky, vraždách; jeho přísluhovači byli roztroušení po všech hvězdách. Ohavnosti sbíral i vynalézal, a jeho dvůr byl prohnílym doupětem, které se nedalo s ničím srovnat. Někdo říkal, že Jabba si pro svoje sídlo vybral Tatooine, protože jenom ve vyprahlé výhni téhle planety mohl doufat, že jeho duše neshnije – slunce ho tu mohlo slunce uvařit ve vlastní šťávě.

V každém případě to bylo místo, o kterém vědělo jenom málo slušných lidí, natož aby se k němu přiblížili. Bylo to ďábelské místo, kde i ti nejstatečnější cítili, jak jejich síla v tom zkaženém ovzduší vadne.

„Put-vít bíDÚÚ gang úbl Dííp!“ vokalizoval Artoo Detoo.

„Samozřejmě se bojím,“ stěžoval si See Threepio. „A ty by ses měl taky bát. Ubohý Lando Calrissian se odsud vůbec nevrátil. Umiš si představit, co s ním provedli?“

Artoo nesměle pískl.

Zlatý droid se ztuhle brodil přes sypající se návěj písku a pak se zastavil, když se nedaleko před ním vynořil temný Jabbův palác. Artoo do něho skoro vrazil a rychle zajel na krajnici.

„Dívej se, kam šlapeš, Artoo.“ See Threepio se znovu vydal na cestu, ale teď už pomaleji, jeho malý přítel se mu sunul po boku. Threepio za chůze neustále povídal. „Proč tu zprávu nemohl doručit Chewbacca? Ne, jakmile se naskytne nějaký nemožný úkol, obrátí se na nás. O droidy si nikdo starosti nedělá. Někdy se ptám, proč to všechno snášíme.“

Nepřestával bručet po celý zbytek osamělé cesty, až konečně došli k bráně paláce – masivním železným dveřím, vyšším, než kam mohl Threepio dohlédnout. Byly zasazené do řady kamenných a železných zdí zdvihajících se do několika gigantických válcovitých věží, které vypadaly, že vyrůstají hory navátého písku.

Dva droidi se bojácně rozhlíželi kolem dveří po známkách života nebo uvítání, nebo po nějakém signalizačním zařízení, kterým by mohli dát vědět, že jsou tady. Když nic takového nezahledli, See Threepio učinil rozhodnutí (kterážto funkce byla do něho předem naprogramována) a třikrát jemně zaťukal na mohutnou kovovou bránu. Pak se rychle otočil a oznámil Artoo: „Zdá se, že tady nikdo není. Vrátime se a povíme to panu Lukovi.“

Náhle se ve středu vrat otevřelo malé okénko. Z něho se vynořila vřetenovitá mechanická paže, připojená k velké elektronické oční bulvě, která nestydatě civěla na dva droidy. Bulva promluvila.

„Tý čata hhat yudd!“

Threepio stál vzpřímeně, hrdě, i když obvody se mu trochu třásly. Otočil se k oku, ukázal na Artoo a pak na sebe. „Artoo Deetoowha bo See Threepioiša ey túta odd miška Jabba Hut.“

Oko se rychle podívalo z jednoho robota na druhého, pak se stáhlo okénkem zpátky a poklop zaprásklo.

„Bú-DÍp gaNÚŮng,“ zašeptal starostlivě Artoo.

Threepio přikývl. „Myslím, že nás dovnitř nepustí, Artoo. Radši půjdeme.“ Otočil se k odchodu, když Artoo neochotně zapípal čtyři tóny.

V té chvíli se ozval strašlivý, skřípavý lomoz a masivní železná vrata se začala zvedat. Droidi se po sobě skepticky podívali, a pak se zahleděli do zející černé jeskyně před sebou. Čekali, báli se vstoupit, báli se ustoupit.

Ze stínů na ně zaskřehotal podivný hlas oka: „Nadd čaa!“

Artoo pípl a už se sunul do šera. Threepio zaváhal a pak pospíšil za svým soudkovitým přítelem. „Artoo, počkej na mě!“ Zastavili se spolu v rozlehlém průchodu a Threepio zaláteřil: „Ztratíš se.“

Vrata se za nimi zabouchla s mohutným třeskem, který se rozléhal po temné jeskyni. Polekaní roboti chvíli stáli bez pohybu, pak váhavě vyšli vpřed.

Okamžitě se k nim připojili tři rozložití gamorreánští strážníci – silná hovada podobná prasatům, jejichž rasová nenávisť k robotům byla dobře známá. Strážce vedly droidy tmavým koridorem, aniž by na ně třeba jenom kývly. Když došli k první zcela osvětlené chodbě, jeden z nich chrochl rozkaz. Artoo pípl nesmělý dotaz k Threepio.

„Nepotřebuješ to vědět,“ odpověděl zlatý droid ustrašeně. „Jenom vyříd' vzkaz pana Luka a rychle nás odsud dostaň.“

Než udělali další krok, z temnoty příčné chodby se k nim přiblížila postava. Bib Fortuna, nikterak elegantní majordomus Jabbova degenerovaného dvora. Bib byl vysoká humanoidní stvůra s očima, které viděly jenom to, co bylo nezbytné, a v róbě, která všech schovala. Z týlu lebky mu vyčuhovaly dva tučné, chapadlovité výrůstky, které v různých chvílích vykonávaly chápavé, smyslové a poznávací funkce – a nosil je buď dekorativně zavěšené přes ramena, nebo pokud situace vyžadovala vyrovnat rovnováhu, visely vzadu dolů jako dvojité oháňky.

Nepatrně se usmál, když se zastavil před dvěma boty. „Die wanna wanga.“

Threepio oficiálně promluvil. „De wanna wana. Přinášíme zprávu tvému pánovi, Jabbovi Hutovi.“ Artoo dodatečně něco zapípal, Threepio pokývl a dodal: „A dárek.“ Chvíli o tom přemýšlel, vypadal tak překvapeně, jak to jen bylo u droida možné, a hlasitě k Artoo zašeptal: „Dárek, jaký dárek?“

Bib důrazně zavrtěl hlavou. „Níi Jabba no bad Míi čaade su gúúdie.“ Natáhl ruku k Artoo.

Malý droid ustrašeně couvl, ale výmluvně protestoval: „BDúúú ÍÍ NGrwrrr Op dbúúú DÍÍop!“

„Artoo, dej mu to!“ přesvědčoval ho Threepio. Artoo někdy uměl být strašně binární.

Ale v té chvíli Artoo začal být přímo vzdorovitý, pípal a tupal na Fortunu a Threepio, jako by oba měli vymazané programy.

Threepio nakonec kývl, ale odpověď Artoo ho moc nepotěšila. Omluvně se na Biba usmál. „Říká, že náš pán nám nařídil, abychom to dali přímo Jabbovi.“ Bib o tom problému chvíli uvažoval, zatímco Threepio pokračoval ve vysvětlování. „Je mi velice líto. Obávám se, že v těchhle věcech je velmi tvrdohlavý.“ Podařilo se mu do hlasu vpravit zahanbující, ale láskyplný tón, a nachýlil hlavu ke svému malému společníkovi.

Bib jim pokynul, aby ho následovali. „Nadd čaa.“ Kráčel zpátky do tmy, droidi ho těsně následovali, s třetí gamorreánští strážníci se vlekli jako zadní voj.

Když se See Threepio nořil do tlamy stínů, potichu zamumlal k mlčenlivé jednotce R2: „Artoo, mám z toho špatný pocit.“

• • •

See Threepio a Artoo Detoo stáli ve vchodu do trůnního sálu a nahlíželi dovnitř. „Jsme ztraceni,“ zařňukal Threepio a přál si jako už tisíckrát, aby mohl zavřít oči.

Místnost se stěnami plnými výklenků byla zaplněná živoucí spodinou vesmíru. Bizarní stvůry z nejhorších hvězdných systémů, opilé kořeným alkoholem a vlastními hnusnými pachy. Gamorreáni, zdeformovaní humanoidi, jawové – všichni se vyžívali v nejhnusnějších orgiích nebo se bezuzdně chvástali odpornými skutky. A v čele místnosti, na pódiu, ze kterého byl výhled na všechny ty orgie, se rozvaloval Jabba Hut.

Hlavu měl třikrát, možná čtyřikrát tak velikou jako člověk. Oči měl žluté, hadí – kůže se také podobala hadí, až na tlustou vrstvu mazu. Neměl žádný krk, jenom sérii brad, které se rozšiřovaly do mohutného nadmutého těla, nacpaného k prasknutí kradenými pamlsky. Z horní části těla vyrůstaly zakrnělé, téměř neúčinné paže a lepkavé prsty levé ruky malátně obemykaly hlavičku vodní dýmky. Neměl vlasy – ztratil je díky kombinaci nejrůznějších nemocí. Neměl nohy – jeho tělo se prostě postupně zužovalo do dlouhého, nabobtnalého hadího ocasu, který se táhl podél podstavce jako válec kynutého těsta. Jeho bezretá ústa byla široká téměř od ucha k uchu a neustále slintala. Byl skrznaskrz nechutný.

K němu byla za krk řetězem připoutaná smutná, krásná tanečnice, členka Fortunova zvěřince, které z týlu vyrůstala dvě suchá, souměrná tykadla, visící svůdně dolů po nahých, svalnatých zádech. Jmenovala se Oola. Vypadala uboze a seděla tak daleko od trůnu, jak jí řetěz dovolil.

A těsně u Jabbova břicha ležel malý plaz podobný opici; jmenoval se Oplzlík a lapal všechno jídlo a sliz, který prýštil

z Jabbových rukou nebo úst, a pojídal je s chrochtáním, ze kterého se zvedal žaludek.

Opilé dvořany částečně osvětlovaly proudy světla padajícího shora a Bib Fortuna přicházel ke stupínku. Místnost se skládala z nekonečné řady výklenků ve výklencích, aby všechno, co se v nich dělo, bylo v každém případě vidět jen jako pohyb stínů. Když Fortuna došel k trůnu, delikátně se naklonil dopředu a cosi zašeptal do oslintaného ucha monarchy. Jabbovy oči se proměnily ve štěrbinu... pak s šíleným chechtotem pokynul, aby dva vystrašené droidy přivedli.

„Bo šuda,“ hvízdal Hut a dostal záchvat kašle. I když rozuměl několika jazykům, považoval za věc cti mluvit jenom hutsky. Taková jeho libůstka.

Třesoucí se roboti si pospíšili, aby stanuli před odpudivým vládcem, i když hrubě znásilňoval jejich hluboce naprogramovanou citlivost. „Ten vzkaz, Artoo, ten vzkaz,“ naléhal Threepio.

Artoo pískl a ze zakulacené hlavy začal vysílat proud světla, kterým stvořil hologram Luka Skywalkerera stojícího před nimi na zemi. Obraz rychle vyrostl do výšky deseti stop, až se mladý válečník Jedi tyčil vysoko nad shromážděným davem. Místnost v Lukově ohromující přítomnosti najednou ztichla.

„Zdravím tě, Vznešený,“ řekl hologram Jabbovi. „Dovol, abych se představil. Jsem Luke Skywalker, rytíř řádu Jedi a přítel kapitána Sola. Toužím po audienci u tvé Velikosti, abychom uzavřeli výhodný obchod, co se týče jeho života.“

V té chvíli celý sál propukl v chechtot, který Jabba vmžiku zastavil pohybem ruky. Luke se na dlouho neodmlčel. „Vím, že jsi silný, mocný Jabbo, a že tvůj hněv na Sola je určitě stejně mocný. Ale jsem si jist, že můžeme uzavřít vzájemně výhodnou dohodu. Jako důkaz dobré vůle ti předávám dar – tyhle dva droidy.“

Threepio poskočil, jako by ho něco píchlo. „Cože! Co říkal?“

Luke pokračoval: „Oba jsou velmi pracovití a budou ti dobře sloužit.“ S tím hologram zmizel.

Threepio v zoufalství potřásl hlavou. „Ach ne, to nemůže být pravda. Artoo, určitě jsi přehrál nesprávný vzkaz.“

Jabba se chechtal a slintal.

Bib promluvil v hutštině: „Radši obchod než boj? Pak není Jedi.“

Jabba souhlasně přikývl. Ještě se ušklíbal, když zaskřehotal na Threepia: „Žádná dohoda nebude. Nemám vůbec v úmyslu vzdávat se své oblíbené dekorace.“ S příšerným chechtotem se podíval ke spoře osvětlenému výklenku vedle trůnu. Tam naplocho ke zdi viselo karbonizované tělo Hana Sola, jehož obličej a ruce trčely z chladného tvrdého kvádrů, takže vypadal jako socha nořící se z kamene.

• • •

Artoo a Threepio zachmuřeně kráčeli zatuchlou chodbou za vydatného pohánění gamorreánské gardy. Obě stěny lemovaly žalární kobky. Ozýval se z nich strašný mučivý

nárek, zatímco droidi procházeli kamennou chodbou plnou ozvěň stále dál do nekonečných katakomb. Občas se zpoza mříží natáhla ruka a chňapala po nešťastných robotech.

Artoo žalostně pískal. Threepio jenom vrtěl hlavou. „Co to jenom pana Luka napadlo? Zavinil jsem to já? Nikdy s mou prací nevyjádřil nespokojenost...“

Došli ke dveřím na konci koridoru. Automaticky se rozevřely a Gamorreán je postrčil vpřed. Uvnitř na jejich uši zaútočily ohlušující strojové zvuky – skřípání koleček, klapání hlavic pístů, hydraulická kladiva, hučení strojů – a viditelnost zhoršovala neustále tryskající oblaka páry. Buď to byla kotelná, nebo programové peklo.

Jejich pozornost upoutal bolestný elektronický výkřik podobný rozpadající se převodovce, který vycházel z rohu. Z mlhy vykráčela EV-9D9, štíhlá humanoidní robotka, která trpěla některými znepokojivě lidskými chutěmi. V šeru za Ninedenine viděl Threepio skřípec, na kterém odtrhávala nějakému droidovi nohy, zatímco druhému droidovi, visícímu hlavou dolů, přikládala na chodidla rozžhavené železo; elektronický řev, který Threepio zaslechl před chvílí, provázel okamžiky, kdy se v agónii tavily sensorové obvody v kovové kůži. Threepio se při tom křiku přikrčil a jeho vlastní obvody soucitně zapraskaly statickou elektřinou.

Ninedenine se postavila před Threepia a chtivě pozvedla své klepetovité ruce. „Á, nové přírůstky,“ řekla velice spokojeně. „Jsem Eva Ninedenine, šéfká kyborgových operací. Ty jsi protokolární droid, že?“

„Jsem See Threepio, humanoidní kyborg...“

„Ano nebo ne bude stačit,“ řekla Ninedenine ledově.

„Nu, ano,“ odpověděl Threepio. Tahle robotka bude dělat potíže, to bylo jasné – patřila k těm droidům, kteří pořád museli dokazovat, že jsou lepší droidi než ostatní.

„Kolika jazyky mluvíš?“ pokračovala Ninedenine.

No, na tuhle hru dva stačí, pomyslel si Threepio. Nasadil pásek s nejdůstojnějším oficiálním představováním. „Plynule ovládám více než šest miliónů druhů komunikace a...“

„Skvělé!“ přerušila ho Ninedenine radostně. „Jsme už nějakou dobu bez překladatele, protože pán se rozzlobil kvůli čemusi, co náš poslední protokolární droid řekl, a dezintegroval ho.“

„Dezintegroval!“ zaúpěl Threepio. Jakákoli stopa protokolární důstojnosti ho opustila.

Ninedenine promluvila k prasečímu strážnému, který se náhle objevil. „Tenhle bude docela užitečný. Nasad'te mu zajišťovací západku, aby neutekl, a odveď'te ho zpátky nahoru do hlavní audienční komnaty.“

Strážný zachrochtal a hrubě postrčil Threepio ke dveřím.

„Artoo, neopouštěj mě!“ zvolal Threepio, ale strážný ho popadl a táhl pryč; a bylo to.

Artoo vydal dlouhý, žalostný výkřik, když Threepia odváděli. Pak se otočil k Ninedenine a zuřivě a dlouze zapípal.

Ninedenine se zasmála. „Jsi malý divoch, ale brzo se naučíš být trochu uctivý. Potřebuji tě na pánově admirálské lodi. V poslední době z něho zmizelo několik našich astrodroidů

– pravděpodobně je ukradli na náhradní součástky. Myslím, že tu mezeru pěkně zaplníš.“

Droid na skřipci vyrazil vysokofrekvenční zaječení, pak krátce zajiskřil a ztichl.

• • •

Dvůr Jabby Huta překypoval zkaženou extází. Oola, nádherné stvoření připoutané k Jabbovi, tančila uprostřed místnosti, a opilé stvůry jásaly a pokřikovaly na ni. Threepio postával obezřele vzadu za trůnem a snažil se být co nejméně nápadný. Chvilími se musel sehnout, aby se vyhnul ovoci, které letělo jeho směrem, nebo musel ukročit před kutálejícím se tělem. Většinou se jenom krčil. Co jiného měl protokolární droid dělat na místě, které tak hrubým způsobem protokol porušovalo?

Jabba zašilhal přes kouř své dýmky a kývl na Oolu, aby si šla sednout vedle něho. Okamžitě přestala tančit a s ustrašeným pohledem v očích ustupovala a vrtěla hlavou. Bylo vidět, že podobných pozvání se jí dostalo už dřív.

Jabba se rozzlobil. Nesmlouvavě ukázal na místo vedle sebe na stupínku. „Da eitha!“ zavrčel.

Oola zavrtěla hlavou ještě prudčeji a tvář se jí proměnila v masku hrůzy. „Na čaba negatorie. Na! Na! Natúta...“

Jabba zesinal vzteky. Zuřivě se pohnul k Oole. „Boská!“

Jabba stiskl knoflík a uvolnil Oolin řetěz. Než mohla prchnout, roštové padací dveře v podlaze se rozletěly a Oola se

zřítila do jámy pod nimi. Dveře se okamžitě zaklaply. Chvilé ticha, potom se ozval hluboký, burácivý řev, pak následoval strašlivý výkřik a po něm zase ticho.

Jabba se chechtal, až slintal. Tucet kumpánů přispěchalo, aby nakukovali roštem a sledovali umírání půvabné dívky.

Threepio se shrbil ještě víc a hledal oporu v karbonitovém těle Hana Sola, zavěšeném v basreliéfu nad zemí. Tomuhle se tedy říká nemít smysl pro protokol, pomyslel si Threepio melancholicky.

Jeho přemítání přerušilo nepřírozené ticho, které se na jednu v místnosti rozhostilo. Vzhlédl a uviděl Biba Fortunu, jak si v doprovodu dvou gamorreánských strážných klestí cestu zástupem, a za nimi rázoval nebezpečně vyhlížející nájemný zabiják v plášti a helmě, který vedl na vodítku cenného zajatce; byl to Chewbacca, Wookiee.

Threepio ohromeně zalapal po dechu. „Ach ne! Chewbacca!“ Budoucnost vypadala vskutku černě.

Bib zamumlal Jabbovi do ucha několik slov, ukázal na nájemného zabijáka a na zajatce. Jabba soustředěně poslouchal. Lovec byl humanoid, malý a odpudivý; přes vestu mu visel bandalír a oční štěrby v přilbě budily dojem, že se jeho zrak propálí každým pancířem. Hluboce se uklonil, pak promluvil plynou ubesštinou. „Zdravím tě, Vznesený. Jsem Boushh.“ Byl to kovový jazyk, dobře adaptovaný na řídkou atmosféru domovské planety, ze které pocházel tento nomádský druh.

Jabba odpověděl stejným jazykem, i když jeho ubesština byla šroubovaná a pomalá. „Konečně mi někdo přivedl

mocného Chewbaccu...“ Pokusil se pokračovat, ale zadrhl se na hledaném slově. S burácivým zachechtáním se otočil ke Threepio. „Kde je můj mluvící droid?“ zaduněl a donutil Threepia přistoupit blíž. Dvorní robot neochotně uposlechl.

Jabba mu mile nařídil: „Přivítej našeho nájemného přítele a zeptej se ho, jakou chce za toho Wookieeho cenu.“

Threepio nájemnému zabijákovi vzkaz přeložil. Boushh pozorně naslouchal a zároveň si prohlížel divoké nestvůry v místnosti, snad se díval po východech, snad po rukojmích, zranitelných bodech. Obzvlášť si všiml Boby Fetta – stál u dveří –, nájemného zabijáka v ocelové masce, který chytil Hana Sola.

Boushh to všechno ve chvílce vyhodnotil, pak klidně promluvil rodným jazykem k Threepiovi. „Vezmu padesát tisíc, ne méně.“

Threepio tiše překládal Jabbovi, který se najednou rozčilil a srazil zlatého droida z vyvýšeného trůnu švihnutím mohutného ocasu. Threepio se sesypal na hromadu, kde na chvíli spočinul, protože si nebyl jistý správným protokolem v takové situaci.

Jabba zaburácel hrdelní hutštinou a Boushh si posunul zbraň do pohotovější pozice. Threepio vzdychl, vyškrábal se zpátky na trůn, vzpomatoval se a Boushhovi překládal – velmi volně –, co Jabba říkal.

„Zaplatí dvacet pět tisíc...“ informoval ho Threepio.

Jabba pokynul prasečím strážným, aby převzali Chewbaccu, a dva jawové si vzali Boushhe na mušku. Boba Fett

také pozvedl zbraň. Jabba dodal, aby to Threepio přeložil: „Dvacet pět tisíc, plus jeho život.“

Threepio překládal. V místnosti bylo ticho, napětí, nejistota. Konečně Boushh potichu promluvil ke Threepiovi.

„Řekni tomu oteklému pytlí na odpadky, že by si to měl pořádně rozmyslet, nebo budou sbírat tu jeho smradlavou peleš po kouskách. Mám u sebe termální detonátor.“

Threepio najednou zaostřil na malou stříbrnou kouli, kterou Boushh držel částečně schovanou v levé dlani. Mohl zaslechnout tiché, zlověstné hučení. Threepio se nervózně podíval na Jabbu, pak zpátky na Boushhe.

Jabba štěkl na droida: „No? Co říkal?“

Threepio si odkašlal. „Vaše Velkoleposti, on, ehm... On...“

„Ven s tím, droide!“ zařval Jabba.

„Ach já,“ strachoval se Threepio. Vnitřně se připravil na nejhorší a pak promluvil k Jabbovi bezchybnou hutštinou. „Boushh uctivě nesouhlasí s Vaší Vznešeností a žádá vás, abyste znovu uvážil částku... jinak odpálí termální detonátor, který má v ruce.“

V místnosti se najednou ozvalo znepokojené mumláni. Všichni ustoupili o několik kroků, jako by to mohlo pomoci. Jabba hleděl na kouli, kterou svírala ruka nájemného zabijáka. Začínala zářit. Mezi přihlížejícími znovu zavládlo napjaté ticho.

Jabba několik dlouhých vteřin na zabijáka zlobně hleděl. Pak se na jeho širokých, odporných ústech pomalu rozhostil

spokojený úšklebek. Ze žlučovité hlubiny jeho břicha se vydral smích jako bublina plynu nad močál. „Tenhle nájemný zabiják je stejný vyvrhel jako já. Nebojí se a je vynalézavý. Řekni mu třicet pět, víc ne – a varuj ho, aby nepokoušel štěstí.“

Threepio cítil při takovém obratu veliké ulehčení. Přelozil to Boushovi. Všichni si zabijáka pozorně prohlíželi, jak bude reagovat, a zbraně měli připravené.

Pak Boushh uvolnil spínač na termálním detonátoru a ten ztichl. „Zífbuss,“ přikývl.

„Souhlasí,“ řekl Threepio Jabbovi.

Zástup propukl v jásot a Jabba se uvolnil. „Pojď, příteli, připoj se k naší oslavě. Můžu ti najít jinou práci.“ Threepio překládal a společnost se vrátila ke svým zkaženým radovánkám.

Chewbacca zavrčel, když ho Gamorreáni odváděli. Mohl jim rozmačkat hlavy už jenom proto, že jsou tak odporní, nebo aby všem přítomným připomněl, z jakého těsta je Wookiee – ale u dveří zahlédl známý obličej. Za maskou s kančími zuby a v uniformě skifové gardy se skrýval člověk – Lando Calrissian. Chewbacca nedal najevo, že ho poznává, ani se nevzpíral strážím, které ho odváděly z místnosti.

Landovi se podařilo vetřít se do tohoto hnízda červů už před několika měsíci, aby poznal, jestli je možné Sola osvobodit z Jabbova vězení. Dělal to z několika důvodů.

Za prvé, protože cítil (správně), že právě jeho vinou se Han dostal do téhle nepříjemné situace, a chtěl to napra-

vit – samozřejmě za předpokladu, že sám nepřijde k úhoně. Vloudit se sem jako jeden z pirátů nebyl pro Landa problém – změněná identita u něj patřila k životu.

Za druhé, chtěl se s Hanovými kamarády dostat do špičky vojska povstalecké Aliance. Vytáhli do boje, aby porazili Impérium, a on už v životě nechtěl dokázat nic jiného. Císařská policie mu kdysi dělala příliš často čaru přes rozpočet; takže to teď byl souboj záští. Kromě toho by Lando byl rád na Solově straně, protože to vypadalo, že lidi kolem něj jsou přímo v ohnisku akcí proti Impériu.

Za třetí, o pomoc ho požádala princezna Leia, a on prostě nedokázal odmítnout, když ho nějaká princezna požádala o pomoc. Kromě toho, člověk nikdy neví, jak by mu mohla jednoho dne poděkovat.

Konečně by Lando nevsadil ani pětník, že Han se odsud prostě vysvobodit nedá – a Lando nedokázal žádné sázce odolat.

Takže trávil dny obhlížením terénu. Obhlížel a kalkuloval. To dělal také teď, když Chewieho odváděli pryč – pozoroval je a pak mizel mezi zdmi.

Začala hrát kapela vedená modrým křiklounem s volně visícíma ušima, který se jmenoval Max Rebo. Na volné prostranství se vyrojili tanečníci. Dvořané hulákali a zavařovali si mozky ještě víc.

Boushh se opřel o sloup a sledoval scénu. Jeho pohled chladně klouzal po dvořanech, zastavoval se na tanečnicích, kuřácích, hazardních hráčích... až se upřel přímo do stejné

neústupného pohledu z opačné strany místnosti. Boba Fett ho sledoval.

Boushh se lehce pohnul a pozvedl zbraň, kterou držel v náručí jako dítě. Boba Fett zůstal nehybný, arogantní úšklebek nebyl za jeho zlověstnou maskou vidět.

Prasečí strážní vedli Chewbaccu neosvětlenou žalářní chodbou. Zpoza jedné mříže se odvinulo tykadlo a dotklo se zadumaného Wookieeho.

„Rheeeaaahr!“ zařval a tykadlo zmizelo zpátky v cele.

Vedlejší dveře byly otevřené. Než si Chewbacca pořádně stačil uvědomit, co se děje, strážní ho společnými silami vstřčili do cely. Dveře se zabouchly a uzavřely ho v temnotě.

Zdvihl hlavu a vydal dlouhé, žalostné zavytí, které se neslo celou tou horou železa a písku až vzhůru k nekonečně trpělivému nebi.

• • •

Trůnní sál teď byl tichý, temný a prázdný, protože jeho zaneřáděné kouty zaplnila noc. Podlahu třísnila krev, víno a sliny, cáry roztrhaných šatů visely z instalací, pod rozlámaným nábytkem se choulila těla v bezvědomí. Bylo po večírku.

Mezi stíny se pohybovala temná postava, zastavovala se tamhle za sloupem, tady za sochou. Pokradmu se plížila po obvodu místnosti, jednou překročila chrápajícího Yaka. Nevydal ani hlásku. Byl to Boushh, nájemný zabiják.

Došel k výklenku se závěsem, za kterým byl kvádr s Hanem Solem, zavěšený na stěně silovým polem. Boushh se nenápadně rozhlédl, pak zmáčkl spínač po straně karbonitové rakve. Hučení silového pole ztichlo a těžký monolit se snesl k zemi.

Boushh postoupil vpřed a prohlížel si zmrzlý obličej vesmírného piráta. Zvědavě se dotkl Solovy karbonizované brady, jako by to byl vzácný drahokam. Byla studená a tvrdá jako diamant.

Několik vteřin zkoumal ovládání po straně kvádru, pak aktivoval sérii spínačů. Nakonec se naposledy, váhavě podíval na živou sochu před sebou, a zatáhl za páčku dekarbonizace.

Pouzdro začalo vydávat vysoký zvuk. Boushh se úzkostlivě rozhlížel, ujišťoval se, že ho nikdo neslyší. Tvrdý krunýř, který pokrýval rysy Solovy tváře, se začal pomalu rozpouštět. Povlak brzy zmizel z celé přední části Solova těla a jeho zvednuté ruce – tak dlouho zamrzlé v obranném gestu – mu zplihle padly k bokům. Tvář se mu uvolnila do výrazu, který už nebyl tak posmrtný. Boushh vytáhl bezduché tělo z bedny a jemně ho položil na podlahu.

Sklonil svou příšernou masku blíž k Solovu obličejí, zblízka pátral po známkách života. Žádný dech. Žádný puls. Náhle Han otevřel oči dokořán a rozkašlal se. Boushh ho uklidňoval, snažil se ho utiшит – stále tu byly strážce, které je mohly slyšet.

„Ticho!“ šeptal. „Jen klid.“

Han se zahleděl na nezřetelnou postavu nad sebou. „Nic nevidím... Co se děje?“ Pochopitelně byl dezorientován, protože se mu život zastavil na šest měsíců, počítáno podle kalendáře téhle pouštní planety – ta doba pro něj byla nekonečná. Byl to děsivý pocit – jako by se celou věčnost pokoušel chytit dech, pohnout se, křičet, v každé chvíli si uvědomoval bolestné dušení – a najednou se ocitl v ohlušující, černé, studené díře.

Všechny jeho smysly najednou byly zahlceny. Vzduch se mu zakouzl do kůže tisíci ledovými zuby; temnota byla neproniknutelná; zdálo se mu, že kolem uší mu hvízdá vítr jako ohlušující hurikán, nemohl zjistit, kde je nahoře, nos mu plnily myriády pachů, ze kterých mu bylo zle, v ústech se mu stále tvořily sliny, všechny kosti ho bolely – a pak přišly vidiny.

Vidiny z jeho dětství, z jeho poslední snídaně, z jeho sedmadvaceti pirátských kousků... jako by všechny ty obrazy a vzpomínky z jeho života někdo nacpal do balónu a ten balón praskl a teď se celý obsah rozprskl náhodně všemi směry najednou. Skoro ho to zahltilo, bylo to smyslové přetížení; nebo výstižněji, paměťové přetížení. V těchto prvních minutách, které následovaly po dekarbonizaci, se někteří lidé zbláznili, beznadějně, naprosto se zbláznili – už nikdy nedokázali znovu zorganizovat těch deset miliard jednotlivých obrazů, ze kterých se skládal lidský život, do nějakého soudržného, selektivního řádu.

Solo nebyl tak precitlivělý. Brodil se tím přívalem obrazů, dokud se neusadil v čeřící se odliv pohlcující náklad

vzpomínek, po kterých zbyly jenom nejčerstvější trosky jako pěna na hladině; zrada Landa Calrissiana, kterého kdysi nazýval přítelem; jeho bezmocná loď; poslední pohled na Leiu; zajetí Bobou Fettem, nájemným zabijákem v železné masce, který...

Kde byl teď? Co se stalo? Jako poslední se mu vybavoval pohled na Bobu Fetta, jak sleduje Hanovu proměnu v karbonit. Nechal ho teď snad Fett rozpustit, aby mohl Hana dál týrat? Vzduch mu burácel v uších, cítil, že dýchá nepravidelně, nepřírodně. Nastavil si ruku před obličej.

Boushh se ho snažil uklidnit. „Jsi z karbonitu venku a máš hibernační nemoc. Zrak se ti včas vrátí. Pojd', musíme si pospíšet, jestli máme odsud vypadnout.“

Han reflexivně lovce chytil, ohmatal mřížku obličejové masky, pak se stáhl. „Nikam nejdu – ani nevím, kde jsem.“ Začal se hrozně potit, když mu srdce znovu začalo rozháňet krev, a jeho mysl hledala odpovědi na spoustu otázek. „Kdo vlastně jsi?“ zeptal se podezřavě. Možná to nakonec byl Fett.

Nájemný lovec zvedl ruku, stáhl si helmu z hlavy a pod ní se objevila nádherná tvář princezny Leii.

„Ten, kdo tě miluje,“ zašeptala, něžně vzala jeho obličej do rukou v rukavicích a dlouze ho políbila na rty.